

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Henimod Aften ved Rom

Citation: Hertz, Henrik: "Henimod Aften ved Rom", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid69329/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Genimod Aften ved Rom.

(Efter et Materie af R. H. Ser.)

Dagen med flappe Binger huler saa heed, saa mat,
Og vender sig varmtaandende mod den kjoelige Nat.
Luften glimrer med Støvet i Solens Straaler; lummer
Og trykkende den standser og dvæler som i Slummer.

Men Vinden vendsjer Luften. Aftenjolens Sfar,
Spillende vidunderligt, forgylder Kundens Drær.
Og Webhend og Pinte, der staae i Markens Surer,
Sees i Aftenrøden med skarpe Contourer.

— Stille, jeg hører Stemmer. Der er Folk nær herved.
Et spædt Barn striger; en Qvinde taler med.
Melodisk, fast sørgmodig hun siger lavt: „Maria!
Prendi il bambino. Eccola tua zia!“ *

---

* Maria! tag Barnet! — Se, der er din Lante!

Fra den Kant kommer Stemmen; hiſt ſmitter jeg en Muur,
En Neſt af Ruiner ved et brøſtfældigt Skuur.
Jeg vil nærme mig ferſigtigt mellem Krat og Stene —
Him lille Buz afveien — af, hvilken yndig Scene!

En Dvinde, ung og fyldig, med halvblottet Bryſt,
Gordybet ſom det synes i ſød veemodig Lyſt,
Sidder hiſt paa Bænken og lader Blikket glide
Med Omhed og Bekymring fra Drengen ved hendes Side.

Det er en dygtig Unge. Hvor but og hvor vred
Han ſteler til Katten, der taus har fat ſig ned.
Man ſeer, hvorpaa han tænker, inens han læſter Efforten.
Lange varer det ikke, ſaa napper han nok Morten.

Han holder ſig til Moderen, er Kjæledaggen viſt,
Skjondt nu har hun kun Die for hans Broder, Slutten hiſt,
Den lille halvvaars Pusling; han ſtikker frem derude
Af en ſlettet Gangkurv ſom en Dugl af ſin Mebe.

At gaae ſkal han lære, det lille, ſtakkels Kræ!
En Dvinde, vel hans Moſter, har lagt ſig ned paa Knæ
Og loffer ham med Haanden. Der ſik han fat en Finger.
Som alle Smaabørn pleie han den til Munden bringer.

— Ja, syndig er denne Gruppe! Og over Hver tjør
Kaster Aftenroden et Kardurkelt Stjør.
Hvilken Ro! hvilken Stilhed! Hvor fjen er Qvindens
Smerte,
Mens hun seer paa Glutten, hun har baaret under Hjerte.

Med et Blik som dette kan kun en Moder see.
Der er en sm Grindring, der er en Fødsels Wee,
En Kummer for den Fremtid, der Barnet er bestiftet,
En stille Glædes Lindren og en Odmtyghed i Blikket.

— Lyk! jeg hører Fodtrin. Folk gaar til Huset hen.
Det er vel bedst, jeg skjæler mig sagte bort igjen.
Jeg vil ei forstyrre Jer, i Fred I boe og bygge!
Madonna, som I haabe, bestjærme huldt Jer Lykke!